

Kalendárium

9. – 13. 3.	Třídnické hodiny		všichni
11., 18., 25. 3.	10.00, 9.00, 9.00	Planetárium	I. AB, I.C, III.AB
13. 3.	11.50 – 13.30	Barvy Indie	VII.ABC, IX.A
19., 23., 30., 31. 3.	9.00	Jihočeská knihovna	III.A, V.A, V.B, III.B
20. 3.	Matematický klokan		dle kategorií
26. 3.	Jarní petrklič – Jesenice u Prahy		sbor a orchestr
26. – 27. 3.	Usínání s pohádkou – nocování ve škole		II.A

Zápis z jednání Zastupitelstva

Návrh	Podal	Klady	Zápory	Realizace	Hlasování
Rekonstrukce malé tělocvičny	V. A	Odstranění zápa- chu lepidla	Nedostatečně zpra- cováno	---	Zamítnuto
Sběrová akce – říjen 2014: výnos cca 16 000 Kč.					
Rada města: debata o dopravě, podnět pro žáky, co by se v ČB mělo změnit v dopravě. proběhne Odpad fest – podnět k přihlášení se k pomoci při úklidu města mimo školní den (např. Stromovka).					
Pingpongový stůl:	během března bude nainstalován				
	užívání dovoleno žákům druhého stupně				
	je nutné dodržovat pravidla (viz červený rámeček vpravo), porušení pravidel se trestá zákazem hry na měsíc, opakovaně: do konce pololetí				

Sloupek

Jak by asi vypadalo, kdy našim dnešním učitelům napsal **Jan Amos Komenský** dopis? My místo dopisu jsme s ním udělali rozhovor u příležitosti **Dne učitelů, který se slaví 28. března.**

R: Jak vnímáte to, že na Vaše narozeniny je Den učitelů?

JAK: Hmmm. To snad není možné, oni se narodili ve stejný den jako já? Chápu, že ten, kdo se nenarodil 28. března, asi nemá šanci se stát učitelem.

R: Proč jste se pokusil zjednodušit učení ve škole? Aby to dětem šlo líp?

JAK: Asi jako každý učitel mám rád děti, ale řekněme si po pravdě, čist ty jejich úkoly je, jako by mě pořád mlátili lopatou po hlavě. Takže čist pět stránek domácího úkolu, to mě hned můžete pohrbít. Tak se to snažím trochu zjednodušit.

R: A jak jste přišel na nápad obrázkové knížky?

JAK: Já rád maluji. No a pak už to šlo samo.

R: V čem se podle Vás škola změnila od vašich dob?

JAK: Teď tam mají kouzelné tabule, které promítají obrázky.

R: Chtěl jste, aby to dnes ve školách vypadalo takhle?

JAK: Jak to říci? No, zaprvé bych chtěl, abych žil, to je jasný, ale zadruhé bych školu nijak nevylepšoval, je to tak, jak jsem si to představoval. Až na ty tabule. To mi povězte, jaká škola podepíše smlouvu s kouzelníkem?

R: Nějaký vzkaz pro děti či učitele?

JAK: Jestli si ještě někdy budete hrát s petardama u mého domu, tak se neznám, uličníci!

Klára Hansalová, 6.A

První povídka

PROSLUNĚNÝ DEN S HROZNÝM KONCEM

Jednoho prosluněného dne se blondýnka vzbudila. Venku bylo teplo a krásné nebe. Hned po snídani se oblékla a vyrazila na procházku.

Bylo moc krásné počasí, a proto se rozhodla jít na rozkvetlou louku, opalovala se, četla svou oblíbenou knížku a při tom poslouchala písničky.

Vítr v korunách stromů profukoval, všude spousta kopretin a sedmikrásek.

„Po chvíli jsem se zvedla a šla k lesní studánce. Pak se to stalo.

Výstřel! Mrtvola!

Ležel tam Honza. Okamžitě jsem zavolala policii a sanitku, ale nesa hala jsem na něj, kvůli otiskům. Za pár minut přijeli, přes mého spolužáka Honzu přehodili černý igelit.

Pán, který snímá otisky prstů, snímal i mé!!! Jela jsem na stanici policie pro odhalování organizovaného zločinu, jelikož se zjistilo, že Honzův otec byl zapletený do pašování. Mě vyslýchali jako svědka. Potom jsem jela domů.

Za tři dny mi přišel e-mail v něm stálo: „Máš tři dny pak zemřeš.“ ‘ ‘ ...

Anežka Dudáčková, 7.C

Interview se Zenem Dudou

Pan učitel k nám přišel z USA, kde pobýval několik let v různých koutech Spojených států. Teď k nám na pár měsíců přijel vykonávat post pedagoga na naší škole, aby nám pomohl se znalostmi angličtiny a opravil tak naši výslovnost angličtiny, kterou dokonale ovládá.

1. Pane učiteli, pokud se nemýlíme, tak jste se narodil tady v ČR. Proč jste odjel do USA?

ZD: Z politických důvodů. Musel jsem odjet, protože mne zde před cca 20 lety prověřovala StB (Státní bezpečnost) z důvodu neoprávněného podezřívání z tajné spolupráce se západním Německem (což bylo v té době naprosto nepřipustné).

Kdysi jsem totiž ještě v Československu dělal „dýdžeje“ a pro desky, které jsem přehrával, jsem musel chodit do americké ambasády a StB se nepravdivě domnívala, že je to místo

naší tajné spolupráce. Abych nešel do vězení, musel jsem slíbit, že pro ně budu pracovat. To jsem ale nechtěl, a tak jsem tajně kontaktoval amerického pracovníka p. Browna, rok jsem musel čekat, abych mohl emigrovat do zahraničí. Naučil jsem se německy, protože jsem předpokládal, že odcestuji zrovna tam. StB však toto předvíдалa, a tak jsem se musel zavázat podpisem, že se stanu jejich tajným agentem. „V tu chvíli bych podepsal všechno, jenom abych už mohl odjet...“

2. Studoval jste tam, nebo pracoval, popř. na jaké pracovní pozici?

ZD: Hlavně jsem studoval jazyk, ale pracovníě jsem byl na úplném začátku, ale naštěstí díky dobré pověsti českého národa jsem se dobře uchytil. Především děkuji českému tenisu. Můj první šéf byl velkým fanouškem tenisu, a tak mne přijal, i když jsem neuměl ani jedno anglické slovo.☺

3. Jak dlouho jste byl v USA?

ZD: Přes 20 let.

4. I přes tuto dlouhou dobu jste nezapomněl češtinu?

ZD: Absolutně ne, nechápu, jak někdo může zapomenout český jazyk.

5. Vrátil jste se zpět do Čech, z jakého důvodu?

ZD: Kvůli jídlu, lidem a rodině. Mám hrozně rád český národ. Americký národ prostě není to, co ten český... A to se mi líbí.

6. Jaké hudební skupiny jsou Vaše oblíbené?

ZD: Red Hot Chili Peppers – tam mám i kamaráda, Pink Floyd, Led Zeppelin.

7. Jste spokojen s českou kuchyní, nebo upřednostňujete tu americkou?

ZD: Rozhodně jsem nadmíru spokojen. Americká kuchyně ani neexistuje ☺. Když jsem jednou udělal lečo, tak mi ho sousedé snědli a moc si pochutnávali, i když je lečo víceméně obyčejné jídlo.

8. Máte rád typické americké „hambáče“ a fastfoody?

ZD: Bohužel, přiznám se, že ano. Z hamburgerů mám nejraději *Jack in the box*, tady v ČR se bohužel neprodává, ale je to něco jako *Big Mac*. Cenově vyjde asi na 30 Kč, což je velmi výhodné, protože je opravdu velký. ☺

9. Po čem se Vám stýská, teď když jste tady?

ZD: To je těžké... Chybí mi Kalifornie, a protože jsem bydlel na pláži tak mi nejvíce chybí asi oceán. Ale až budu v Americe, tak mi bude zase chybět ČR a když jsem tady, tak mi chybí Amerika. ☺

10. Jak dlouho budete učit na naší škole?

ZD: Do konce června, a pokud se vydaří projekt EU, kvůli němuž jsem tady, tak možná i příští rok.

11. Vráťte se zpět do USA?

ZD: Ano, ale nevím kdy a na jak dlouho. Moje základna ale už zůstane v Česku, protože v Americe je to mnohem těžší, např. nadměrně drahé lékařství atd... ☺

Rozhovor vedly Lenka Šínáková a Lucie Vávrová. Zapsala Lenka Šínáková, 9.C

Pět minut před písemkou

Čtvrtek. Zase ten nejhorší den ze všech. Doba beznaděje, deprese a vyčerpání celé mozkové kapacity na jediném kousku něčeho, co nám zkazí celou budoucnost. Tento den je lístek na popraviště. Zrovna skončila občanská výchova a my se vracíme do naší třídy. Už jen při vchodu do ní si žáci otevírají sešity a učí se nesmyslná čísla. I tak by se dala nazvat matematika. Z desetiminutové přestávky je akorát pět na přesun a zbytek jsou nervy doprovázené čekáním na to peklo. Na zvonění.

Pět minut... Posadil jsem se do lavice a začal v batohu položeném na nohách hledat věci na matematiku. Moc jsem nevěnoval pozornost okolí, i když kvůli pravidelným čistkám v naší budoucnosti je ten hluk normální.

„Petře?“ Promluvil na mě spolužák, „máš úkol?“
„Ehm... Spíše ne,“ sklopil jsem hlavu. Další podnět pro nervové zhroucení.
„Hm... dík,“ a odešel.

Čtyři minuty... Pořád doufám v něco, co situaci odvrátí. Podíval jsem se z okna, zda tam něco není. Nic. Posadil jsem se zpět a dál přemýšlel, co by se mohlo stát. Třeba má důležitý telefon a propásne celou hodinu. Nebo se mu něco stane... Mohl by ho kolega zamknout „nechtěně“ v kabinetu.

Tři minuty... Očividně se nic nestane. Otevřel jsem tedy sešit a začal očima přejíždět po číslech. Jakoby se z nich skládala věta: „Nezvládneš to!“ Začínám cítit ten nepříjemný pocit v žaludku. Já se snad zhrouťm. I to je východisko. Hluk s očekáváním zvonění stále sílil. Spolužák vedle mě ty zlomky a vzorečky opravdu šprtal nazpaměť.

Dvě minuty... Opravdu se blíží můj konec. Co jsem komu kdy udělal? Proč mě bůh trestá? To není fér. Já se sebou skoncuji. Nenechám se takto trápit. Ví jak mi je? Když to nedám... Já snad umřu. Rodiče mě zabijí. Pětku si nesmím dovolit. Ne teď!

Jedna minuta... Začal jsem si tedy psát tahák. Můj přisedící v lavici měl podobný nápad. Třída opisovala domácí úkol. „Kašlete na úkol, zachraňte si žákovské!“ řekl jsem tiše. Kromě mého spolužáka na to nikdo nezareagoval.

„Zas tak hrozné to nebude,“ odpověděl mi.
„Tak ty ses na to podíval, já se to prostě nedokážu naučit,“ sklopil jsem hlavu a naříkal.

„To jsou kecy, neumím to stejně jako ty.“
„To samé, co minule vid? Já měl za pět a ty za tři,“ argumentoval jsem.
Zvonek se rozštěkal po celé budově školy. Smrt vešla mezi nás. Byla cítit v ovzduší. Jakoby nám všem pošeptala, co je naše budoucnost. Očekávali jsme muže s bradkou a sešity, ve kterých byly připraveny papíry s rozsudkem naší nedbalosti a lenosti. Pořád nic. Kde je? Kam se poděl? Nebesa mě vyslyšela. Celá třída lehce ztichla a já jen hleděl na dveře a mé ruce se snažily dopsat ten tahák.

„Nevíš, kde je?“ zvědavě jsem se zeptal kamaráda sedícího vedle mě.
„Jak to mám asi tak vědět?“ odpověděl mi otázkou.

„Nevím,“ nervově jsem se hroutil každou vteřinou, kdy byly dveře otevřeny. Tep stoupl na dvojnásobek. A pak se to stalo; učitel vchází do dveří. Smrt je kolem nás. „Dobrý den, posadte se,“ pronesl stereotypní větu a pohledem přešel po celé třídě. Po chvíli tupého a nečinného zírání se zvedl a rozdál nám sešity. To už dostávám srdeční zástavu. Tak mi přejte hodně štěstí...

-Konec-

Petr Plouhar, 9.B

Ještě jedna povídka

V kronice jsem našel příběh z Valentýnova deníku.

„Jednou jsem se plavil po světě a zavítal jsem k ostrovu Kréta. Tu se naše loď začala kymácet a houpat. Koukl jsem se pod loď a uviděl zuřící vlnu. Řekl jsem jí, ať toho nechá, ale bylo to marné. Vlna si stála za svým. Vyprávěla mi, že byla bohyně Héra, a ta měla za manžela boha bohů Dia. Ti dva se pohádali. Zeus ji vyhnal, a o Héro se postaral bůh Áres. Ale Diovi se to nelíbilo a chtěl ji zpátky. Ona však odmítla, neboť Áres na ni byl oproti Diovi milý a bral ji, jaká byla. Když ho odmítla, rozzuřil se a zaklel je – ji do vln a Árese do žhavé sopky, aby nemohli být spolu. Uplynulo už 2500 let, co tu Héra potápí lodě a vybíjí si na nich vztek. Abych lodě zachránil, musel bych uhádnout hádanku od Dia. Řekl jsem Héře, že to zkusím a ona tedy zavolala Dia.

Zeus mi dal hádanku: „Co zahřeje v největším mrazu? Co dojme i zlého poutníka? Co smyje i duhu z oblohy?“
„Láska,“ řekl jsem.
„Ano a ta jediná vás zachránila.“

V tu chvíli jsem uviděl, jak na obloze letí dva mráčky podobné postavám. A také to postavy byly. Byli to Héra a Áres.
„Proto miluju lásku, vždy zvítězí!“

Poté, co jsem si utřel slzy, uvědomil jsem si to, že láska vždy zvítězí a moji předci to už dávno zjistili. Já jsem tedy pověřen v tom pokračovat jako můj předek Valentýn!

Eliška Anna Kubičková, 6.A